

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **N. K.**
státní příslušnost: Gruzie
t. č. zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2026, č. j. X ve věci žádosti o propuštění ze zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců se stanovenou dobou trvání zajištění do 1. 3. 2026.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s individuální situací žalobce a nezohlednil jeho soukromý a rodinný život.

Konkrétně nebyla vzata v úvahu skutečnost, že žalobce má na území ČR partnerku, paní Y. S., se kterou jej pojí silné citové pouto. Partneri mají vážný úmysl žít spolu ve společné domácnosti a vést řádný a stabilní život obdobný rodinnému soužití. K tomu žalobce doložil čestné prohlášení partnerky, že je schopna a připravena žalobci poskytnout ubytování ve společné domácnosti, stravu i další základní životní potřeby. Uvedené současně svědčí o tom, že žalobce nemá v úmyslu samovolně vycestovat z území ČR nebo se skrývat a tím marnit výkon správního rozhodnutí, neboť jeho jediným cílem je společný život s partnerkou, se kterou má vytvořené pevné osobní vazby.

3. Žalobce dále namítá, že v jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření, a to zejména konkrétně dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce by bydlel a zdržoval se na adrese Pobytového střediska Havířov. Dle žalobce se žalovaný možností uložení obou alternativ zabýval v rozhodnutí pouze obecně a formalisticky, přičemž odůvodnění rozhodnutí vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2021, č. j. 17 A 50/2021-41. Žalobce rovněž poukázal na zásadu proporcionality postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob a na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-61/11 PPU a na usnesení NSS ze dne 14. 7. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016-22.
4. Žalovaný ve svém vyjádření krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl. Ze spisového materiálu plyne, že žalobce byl zajištěn Policií ČR a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalobce se nachází v Evidenci nežádoucích osob od 13. 1. 2024 do 31. 12. 2999, je rovněž evidován v Schengenském informačním systému s platností do 2. 8. 2027. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 3 let, vydané dne 2. 1. 2024. Žalovaný dále zrekapituloval obsah svého rozhodnutí ze dne 19. 11. 2025, č. j. OAM-1303/BA-BA07-BA06-Z-2025, kterým rozhodl o zajištění žalobce, a uvedl důvody, pro které byl žalobce zajištěn, mj. již v lednu 2024 byla první žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, přičemž žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Brně dne 27. 3. 2024 odmítl, žalobce měl vycestovat z ČR nejpozději do 8. 5. 2024. Žalobce přiznal, že pracoval v ČR na stavbách bez povolení k zaměstnání a bez živnostenského oprávnění, tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval právní předpisy, a pokud by nebyl zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním výkonu práce v ČR pokračoval. Žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, bydlí v Mladé Boleslavi v pronajatém bytě, přesnou adresu nezná a nemá ani označenou domovní schránku či zvonek. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoli doručovat nebo ověřit jeho adresu. Dle žalovaného jde o prostou snahu žalobce zmařit hrozící vyhoštění. Dle názoru žalovaného se v tomto směru nic nezměnilo ani po podání žádosti žalobce o propuštění ze zajištění. Žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí konkrétní důvod, pro který se nadále domnívá, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. K otázce možného účinného uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný poukázal na judikaturu NSS, dle které platí, že při zvažování opatření jako alternativy k zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž nová skutečnost spočívající možnosti ubytování u známého na tom zásadně nic nemění. Judikatura potvrzuje, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití

zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný má za to, že s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů ČR nelze shledat záruku toho, že by žalobce poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost. Co se týče doloženého dokladu o ubytování a čestného prohlášení jeho údajné družky, žalovaný konstatoval, že toto doložení nemůže původní závěr žalovaného nikterak zvrátit. Potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů ČR shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese zdržoval a poskytoval žalovanému potřebnou součinnost. V ČR o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Nadto žalovaný upozornil, že uvedená adresa P. 1061, X S. se neshoduje s adresou pobytu jeho údajné družky R. 176, S.-K., takže není vůbec jasné, jak by spolu mohli sdílet jednu domácnost.

II. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 9. 11. 2025, č. j. KRPA-351532-13/ČJ-2025-000022-ZZC, zajistilo žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce se nachází v Evidenci nežádoucích osob od 13. 1. 2024 do 31. 12. 2999. Žalobce je také evidován v Schengenském informačním systému s platností do 2. 8. 2027 (žadavajícím státem ČR). Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 2. 1. 2024 pod č. j. KRPA-1039-13/ČJ-2024-000022-SV uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 3 let. V policejním protokolu o podání vysvětlení dne 9. 11. 2025 žalobce potvrdil, že rozhodnutí ze dne 2. 1. 2024 o správním vyhoštění převzal a je si vědom toho, že dostal zákaz pobytu na 3 roky. Uvedl, že poté požádal o azyl, který mu nebyl udělen a nevycestoval z důvodu, protože neměl peníze na vycestování. Dále sdělil, že v současné době bydlí v Mladé Boleslavi v pronajatém bytě s krajany, přesnou adresu nezná. Nemá na území ČR žádný majetek, nežije tady nikdo z jeho rodiny a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, naopak veškeré vazby má ve vlasti. Pracoval na stavebních pracích bez povolení k zaměstnání a bez živnostenského oprávnění. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je svobodný a bezdětný. V Gruzii mu nehrozí nebezpečí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nehrozí mu ani výkon nucených prací či zbavení svobody. Není

žádným způsobem ohrožen na životě a je to pro něj bezpečná země. Dne 12. 11. 2025 si žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 19. 11. 2025 pod č. j. OAM-1303/BA-BA07-BA06-Z-2025 o zajištění žalobce v ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“) podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 1. 3. 2026. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění tak, že žalobce zůstává i nadále zajištěn.

7. Krajský soud považuje za vhodné předně ozřejmit zákonné podmínky pro zajištění cizince dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
9. Je-li cizinec zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je tomu tak především za tím účelem, aby se podáním účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhnout vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod 24). Jde o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který obстоjí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
10. Žalobce v první řadě namítal nedostatečně individuální posouzení situace žalobce a nezohlednění skutečnosti, že má v ČR partnerku, se kterou hodlá žít ve společné domácnosti. S tímto však krajský soud nesouhlasí.
11. Žalobce ve své žádosti o propuštění, jak soud ověřil ze správního spisu, uvedl, že se žalovaný v rozhodnutí o zajištění dostatečně nevypořádal s jeho situací a nevzal v úvahu, že má na území ČR partnerku, paní Y. S., se kterou chce žít ve společné domácnosti a vést řádný život. Uvedl, že partnerka dokládá čestným prohlášením, že je připravena žalobci poskytnout ubytování ve společné domácnosti, stravu a další životní potřeby. K tomu doložil čestné prohlášení, v němž paní S. prohlašuje, že žalobce je jejím partnerem, že dlouhodobě tvoří partnerský vztah a že je připravena mu poskytnout ubytování ve společné domácnosti, stravu a základní životní potřeby, a to po přechodnou dobu, než bude jeho situace vyřešena příslušnými orgány ČR. Současně je v čestném prohlášení uvedena adresa paní S. R. X. K žádosti žalobce současně doložil Potvrzení o zajištění ubytování, avšak na adrese X.
12. Žalovaný se s důvody podané žádosti o propuštění ze zajištění vypořádal na str. 2 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů ČR nelze shledat záruku, že by žalobce poskytoval žalovanému potřebnou součinnost. K doloženému dokladu o ubytování a čestnému prohlášení jeho údajné družky konstatoval, že toto doložení nemůže původní závěr žalovaného nikterak zvrátit. Potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo

o sobě s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů ČR shledat jako záruku toho, že by se na dané adrese žalobce skutečně zdržoval a poskytoval žalovanému potřebnou součinnost. Dále uvedl, že uvedená adresa X se neshoduje s adresou pobytu jeho údajné družky X, takže žalovanému není vůbec jasné, jak by spolu mohli sdílet jednu domácnost, jak dotyčná cizinka uvádí ve svém prohlášení.

13. Krajský soud se s uvedeným posouzením plně ztotožňuje a s ohledem na okolnosti věci má za to, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce zcela dostatečně. Žalovaný přihlédl k tvrzení o existenci partnerky žalobce a jeho záměru sdílet s ní společnou domácnost a tuto posoudil, avšak správně dospěl k závěru, že vzhledem k dosavadní pobytové historii žalobce a jeho dosavadnímu přístupu k dodržování právního řádu ČR tato skutečnost nemůže zvrátit původní závěr o nutnosti jeho zajištění z důvodu absence dostatečné záruky o potřebné součinnosti žalobce se správními orgány. Příléhavě též poukázal na rozpor mezi tvrzenou adresou partnerky, se kterou chtěl sdílet společnou domácnost, a adresou uvedenou v potvrzení o zajištění ubytování. Rovněž soudu tak není jasné, jak by mohli sdílet společnou domácnost na odlišných adresách. Nutno rovněž zdůraznit, že žalobce v průběhu celého řízení existenci partnerky na území ČR neuváděl. O žádné partnerce nehovořil ani v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 9. 12. 2025, ani v protokolu o podání vysvětlení na policii ze dne 9. 11. 2025, kde naopak výslovně uvedl, že je svobodný, bezdětný, nikoho zde nemá, po celou dobu je zde sám. Tvrzení paní S. uvedené v jejím čestném prohlášení, že s žalobcem tvoří dlouhodobě partnerský vztah, proto soud neuvěřil. S ohledem na tyto skutečnosti, jakož i na uvedený rozpor v adresách má soud tvrzení o existenci partnerky žalobce za nepravdivé a toliko účelové. Tvrzení žalobce o tom, že nemá v úmyslu samovolně vycestovat z území ČR nebo se skrývat a tím marnit výkon správního rozhodnutí, neboť jeho jediným cílem je společný život s partnerkou, se kterou má vytvořené pevné osobní vazby, soud vzhledem k uvedenému neuvěřil. Bez povšimnutí soud nenechal ani tu skutečnost, že žalobce sice deklaruje zájem žít s údajnou partnerkou ve společné domácnosti, avšak v další části žaloby se domáhá uplatnění zvláštního opatření ve formě pobytu v pobytovém středisku Havířov, nikoliv ve společné domácnosti s partnerkou.
14. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a s ohledem na ni shledal naplnění podmínek pro trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Úvahy žalovaného podle krajského soudu reflektují konkrétní situaci žalobce a řádným způsobem odůvodňují naplnění podmínek pro trvání zajištění.
15. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu.
16. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené. Podle druhého odstavce téhož ustanovení platí, že *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince

neomezuje (na rozdíl od zajištění v ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.

17. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, se vyslovil NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že *„jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“* Volba zvláštních opatření je totiž v prvé řadě *„vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření* (k tomu rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).
18. Jak je uvedenou judikaturou zdůrazněno, zvláštní opatření nelze uložit, pakliže nelze předpokládat spolupráci žalobce s žalovaným a pakliže by tím mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřovalo (zde výkon správního vyhoštění). Tedy k uložení zvláštního opatření nelze přistoupit, lze-li se na základě konkrétních skutečností domnívat, že by žalobce mařil výkon správního vyhoštění. Přesně takovou optikou přitom na věc žalovaný nahlížel. Na str. 2 napadeného rozhodnutí uvážil, z jakého důvodu není možné uložit zvláštní opatření. Vysvětlil, že důvody uvedené v podané žádosti o propuštění ze zajištění nemohou původní závěr žalovaného zvrátit. Konkrétně uvedl, že s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů ČR nelze shledat záruku, že by žalobce poskytoval žalovanému potřebnou součinnost. Dále uvedl, že žalobce v ČR o mezinárodní ochranu požádal v ZZC poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Fakt, že žalobce v současné době nemůže v ČR ani pracovat, nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností spojených se zvláštním opatřením [např. povinnost pravidelně se hlásit žalovanému dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Pokud jde o doložený doklad o ubytování a čestné prohlášení údajné partnerky žalobce, s tím se žalovaný vypořádal způsobem uvedeným výše. Uzavřel, že žalobce je v ZZC umístěn kvůli přesvědčení žalovaného, že mimo ZZC by neposkytoval součinnost v rámci řízení a následně se vyhýbal nucenému vycestování z ČR. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 19. 11. 2025, v němž dospěl k tomuto přesvědčení s tím, že se v tomto směru v situaci žalobce nezměnilo nic, co by vedlo žalovaného ke změně jeho závěru. Krajský soud má úvahy

žalovaného týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu za dostatečné a přezkoumatelné. Uvedené závěry vyplývají ze zjištěných skutečností a naplňují výše uvedené požadavky judikatury. S ohledem na zjištěné vážné skutečnosti uvedené výše v bodě 6 tohoto rozsudku (uložení správního vyhoštění již 2. 1. 2024, o němž žalobce věděl a které úmyslně nerespektoval, nelegální práce na území ČR, absence jakýchkoliv vazeb na území ČR, nekontaktnost žalobce apod.) má soud rovněž za to, že v případě žalobce nelze zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu uložit, neboť není naplněn předpoklad, že by žalobce spolupracoval se správními orgány a především, že by uložená opatření respektoval, když jeho dosavadní přístup k právním předpisům ČR hovoří o přesném opaku.

19. Žalobce přitom v podané žalobě nikterak nereagoval na uvedené závažné okolnosti (nelegální pobyt a práce na území, nerespektování uloženého správního vyhoštění), nijak je soudu neosvětlil, nepředložil uvěřitelnou verzi, která by vyvracela popsané úvahy žalovaného. Svoji žalobu opřel toliko o zajištění bydlení u své družky, byť jako zvláštní opatření požadoval umožnění pobytu v pobytovém středisku Havířov. Žalobce sice předložil soudu potvrzení o zajištění ubytování na výše specifikované adrese, avšak skutečnost, že si nyní zajistil ubytování vzhledem ke všem výše popsaným okolnostem není schopna vyvrátit závěr o absenci stabilního zázemí, a především o absenci rozumného předpokladu o spolupráci žalobce se správními orgány. Jak vyplývá z rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 19. 11. 2025, sám žalobce uvedl, že nemá nikde nahlášenou adresu, bydlí v Mladé Boleslavi, přesnou adresu nezná a nemá ani označenou domovní schránku či zvonek, ne území ČR tedy není kontaktní. Důvody, proč soud neuvěřil jeho tvrzenému partnerství s paní S., již soud uvedl výše. I kdyby však aktuálně žalobce skutečně měl zajištěno ubytování, pro uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu ani tak nejsou splněny podmínky.
20. Jak soud zdůrazňoval již výše, podmínkou možnosti uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu není jen samotná možnost ubytování na území ČR. Aby bylo možno v konkrétním případě využít zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm b) zákona o azylu, je třeba, aby na straně dotyčného žadatele o mezinárodní ochranu současně existovaly racionálně zdůvodnitelné důvody domnívat se, že tento žadatel bude dostupný pro správní orgány pro případnou realizaci uloženého správního vyhoštění. U žalobce však tyto důvody vzhledem k výše uvedenému podle názoru soudu nejsou dány.
21. Ze stejných důvodů je pak rovněž vyloučeno umístění žalobce do pobytového střediska. V pobytovém středisku cizinci nejsou omezováni na osobní svobodě, jako je tomu v případě umístění do ZZC. Žalobce v ČR nelegálně pobývá a pracuje a zcela vědomě nerespektoval uložené správní vyhoštění již od ledna 2024. V jeho případě tak není dána žádná skutečnost, která by nasvědčovala ochotě spolupracovat se správními orgány, naopak z jeho dosavadního přístupu plyne naprostý opak. Z těchto důvodů nelze dovodit, že by měl jakoukoli reálnou motivaci skutečně zůstat na území ČR kontaktní pro správní orgány. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by představovaly alespoň indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému shledal správnou úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují a trvají.
22. I při tomto posouzení přitom žalovaný vycházel z individuálních okolností projednávaného případu, krajský soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce o mechanickém přebírání

a šablonovitosti. Odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2021, č. j. 17 A 50/2021-41 je nedůvodný a na nyní projednávanou věc nepřiléhavý, neboť v tam projednávané věci se správní orgán žádným způsobem nevypořádal s tvrzením žalobce o možnosti zajištění ubytování u jeho matky, což se však v nyní projednávaném případě nestalo. Stejně tak nedůvodný je rovněž odkaz na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-61/11 PPU a na usnesení NSS ze dne 14. 7. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016-22, neboť vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem nelze hovořit o tom, že by postup žalovaného v nyní projednávané věci porušoval zásadu proporcionality.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

23. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 26. února 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně